

**ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่
ตามพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544
ศึกษาเฉพาะกรณี : ขั้นตอนการร้องเรียน การระงับข้อพิพาท
และการเยียวยาความเสียหายของสำนักงาน กสทช.¹**

นุชจรี หินแปง²

จากการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ตามพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 ศึกษาเฉพาะกรณีขั้นตอนการร้องเรียน การระงับข้อพิพาท และการเยียวยาความเสียหายของสำนักงาน กสทช. มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความหมาย ประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกิจการโทรคมนาคมและการคุ้มครองผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่า ในปัจจุบันการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่มีการใช้บริการอย่างแพร่หลาย จะเห็นได้ว่า ในประเทศไทยนั้นมีผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ประมาณ 121.53 ล้านเลขหมาย จากประชากรจำนวน 66,558,935 คน เมื่อธุรกิจการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่มีขนาดใหญ่และมีผลกระทบต่อผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ซึ่งเป็นประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศแล้ว จึงต้องมีการกำกับดูแลจากภาครัฐ ซึ่งหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการกำกับดูแล คือ คณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) เพื่อกำกับดูแลให้ผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ดำเนินกิจการตามกฎหมายและระเบียบที่ภาครัฐได้วางไว้

เมื่อการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่มีจำนวนมากขึ้น ปัญหาที่เกิดจากการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ก็มีมากขึ้นเช่นเดียวกัน ผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ในกรณีประสบปัญหาจากการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ผู้ใช้บริการสามารถร้องเรียนต่อผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ก่อน เมื่อผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ไม่สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ ผู้ใช้บริการสามารถร้องเรียนต่อหน่วยงานภาครัฐได้ คือ สำนักรับเรื่องร้องเรียนและคุ้มครองผู้บริโภคในกิจการโทรคมนาคม (รท.) ซึ่งเป็นหน่วยงานของสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (สำนักงาน กสทช.) มีหน้าที่รับเรื่องร้องเรียนและไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในกิจการโทรคมนาคมโดยเฉพาะ ในกรณี

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ใช้บริการ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ตามพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 ศึกษาเฉพาะกรณีขั้นตอนการร้องเรียน การระงับข้อพิพาท และการเยียวยาความเสียหายของสำนักงาน กสทช. โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์สุขสมัย สุทธิบดี และคณะกรรมการสอบ คือ ศาสตราจารย์พิเศษปัญญา สุทธิบดี และรองศาสตราจารย์ประเทือง ธนียผล

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ที่ผู้ให้บริการและผู้ให้บริการตกลงกันได้ก็จะทำเป็นสัญญาประนีประนอมยอมความต่อไป แต่ในกรณี ที่ตกลงกันไม่ได้ก็จะส่งเรื่องให้ กสทช. พิจารณาคำวินิจฉัยเพื่อระงับข้อพิพาทต่อไป ซึ่งคำวินิจฉัยดังกล่าว จะมีผลผูกพันต่อผู้ให้บริการเท่านั้น ในกรณีที่ผู้ให้บริการไม่พอใจในคำวินิจฉัยดังกล่าวหรือไม่ได้รับการ เยียวยาความเสียหายอย่างเพียงพอ ผู้ร้องเรียน (ผู้ให้บริการ) ในฐานะผู้บริโภคจำเป็นต้องนำเรื่องดังกล่าวฟ้องต่อศาล ยุติธรรมเป็นคดีผู้บริโภค ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ต่อไป

จากการศึกษาทำให้ทราบว่า การให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ย่อมต้องมีกฎหมายเข้ามาควบคุม กำกับดูแลผู้ให้บริการและคุ้มครองผู้ให้บริการ เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย ซึ่งเมื่อศึกษากฎหมายที่มีอยู่ ในประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นตามพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2553 พระราชบัญญัติการประกอบกิจการ โทรคมนาคม พ.ศ. 2544 ประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการ โทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง กระบวนการรับและพิจารณาเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับการประกอบกิจการ โทรคมนาคม พ.ศ. 2559 และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง พบว่ายังมีปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ให้บริการ โทรศัพท์เคลื่อนที่หลายประการ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาประเด็นปัญหาการกำหนดระยะเวลาในกระบวนการพิจารณาเรื่องร้องเรียนนั้น ปัญหาการกำหนดระยะเวลา ตามมาตรา 46 แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 กับข้อ 22 วรรคสอง ของประกาศ กทช. เรื่อง มาตรฐานของสัญญาให้บริการโทรคมนาคม พ.ศ. 2549 ผู้ศึกษาเห็นว่า พระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 บัญญัติให้คณะกรรมการ พิจารณาเรื่องร้องเรียนให้แล้วเสร็จภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือร้องเรียน แต่ในประกาศ กทช. เรื่อง มาตรฐานของสัญญาให้บริการโทรคมนาคม พ.ศ. 2549 กำหนดให้ผู้ให้บริการมีหน้าที่ต้องพิสูจน์ ข้อเท็จจริงเพื่อยืนยันความถูกต้องของการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมและค่าบริการไม่เกิน 60 วัน หาก ไม่ดำเนินการภายในระยะเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าผู้ให้บริการสละสิทธิในการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมหรือ ค่าบริการที่ได้ได้เช่นกัน ซึ่งเป็นการกำหนดระยะเวลาในกระบวนการพิจารณาเรื่องร้องเรียนไม่มีความ สอดคล้องกัน

ประเด็นปัญหาที่สอง ปัญหาการอุทธรณ์ผลคำวินิจฉัยของผู้ให้บริการนั้น ปัญหาการอุทธรณ์ ผลคำวินิจฉัยตามมติที่ประชุม กสทช. นั้น เนื่องจาก กสทช. เป็นหน่วยงานของรัฐที่มีวัตถุประสงค์ในการ กำกับดูแลผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ในส่วนของคำวินิจฉัยเรื่องร้องเรียนตามมติที่ประชุม กสทช. นั้น กสทช. จะออกเป็นคำสั่งให้มีผลผูกพันผู้ให้บริการ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 64 แห่งพระราชบัญญัติการ ประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 มีคำสั่งให้ผู้ให้บริการระงับการกระทำที่ฝ่าฝืน หรือแก้ไขปรับปรุง และปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาที่กำหนด หากผู้ให้บริการไม่ดำเนินการตามคำสั่งนี้ เลขาธิการ กสทช. จะใช้มาตรการบังคับทางปกครองกำหนดค่าปรับทางปกครองตามกฎหมายไม่ต่ำกว่าสอง หมื่นบาทต่อวัน ตามมาตรา 66 ทั้งนี้ ผู้ให้บริการมีสิทธิโต้แย้งคำสั่งดังกล่าวได้โดยยื่นอุทธรณ์ต่อ กสทช. ได้

ภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าว ตามมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544

แต่ในส่วนของผู้ใช้บริการนั้น คำวินิจฉัยตามมติที่ประชุม กสทช. ไม่มีผลผูกพันผู้ใช้บริการ ไม่มีลักษณะเป็นคำสั่งทางปกครอง ผู้ใช้บริการต้องยอมรับคำวินิจฉัยดังกล่าว ไม่มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องใดๆ ให้อำนาจผู้ใช้บริการในการอุทธรณ์โต้แย้งคำวินิจฉัยนั้น ซึ่งต่างจากผู้ให้บริการที่สามารถอุทธรณ์โต้แย้งคำวินิจฉัยดังกล่าวต่อ กสทช. ได้ ถ้าหากผู้ใช้บริการไม่ยอมรับคำวินิจฉัย ก็ต้องดำเนินการตามการระงับข้อพิพาทวิธีการอื่นๆ ต่อไป ซึ่งจะทำให้เป็นการเสียเวลาและค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก

และประเด็นปัญหาที่สาม ปัญหาการเยียวยาความเสียหายของผู้ใช้บริการนั้น การเยียวยาความเสียหายของผู้ใช้บริการนั้น กระบวนการร้องเรียนและระงับข้อพิพาทเกี่ยวกับกิจการโทรศัพท์เคลื่อนที่ตามหลักกฎหมายพิเศษของพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 และประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง กระบวนการรับและพิจารณาเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2559 มีวัตถุประสงค์เพื่อพิจารณาแก้ไขปัญหาเรื่องร้องเรียนของผู้ใช้บริการ ในกรณีประสบปัญหาจากการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่และระงับข้อพิพาทระหว่างผู้ใช้บริการและผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ก่อน เพื่อมิให้ต้องเป็นคดีความในชั้นศาลยุติธรรม กฎหมายพิเศษจึงได้กำหนดการระงับข้อพิพาทไว้เป็นขั้นตอนพิเศษเพิ่มเติมจากการระงับข้อพิพาทในชั้นศาล ขอบเขตอำนาจของหน่วยงานระงับข้อพิพาทของ รท. และ กสทช. มีวัตถุประสงค์เพื่อกำกับดูแลธงผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่และคุ้มครองผู้ใช้บริการ

ส่วนการเยียวยาความเสียหายของผู้ใช้บริการ (ผู้บริโภค) ในขณะนี้ยังไม่อยู่ในขอบเขตอำนาจหน้าที่ของ รท. และ กสทช. ในการเยียวยาความเสียหาย อีกทั้งในกรณีที่ผู้ให้บริการไม่ปฏิบัติตามคำวินิจฉัยและคำสั่งที่ออกโดย กสทช. ในการกำกับดูแลผู้ให้บริการ ผลของการไม่ปฏิบัติตามคำวินิจฉัยหรือคำสั่งดังกล่าวก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ใช้บริการ ไม่อยู่ในขอบเขตความรับผิดชอบของ กสทช. เช่นกัน ดังนั้น การเพิ่มมาตรการสำหรับการเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นกับผู้ใช้บริการอันเป็นผลมาจากการให้บริการที่ไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่ กสทช. กำกับดูแลนั้น กสทช. อาจนำเงินจากกองทุนวิจัยและพัฒนากิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม เพื่อประโยชน์สาธารณะ มาใช้เพื่อเป็นการเยียวยาความเสียหายแก่ผู้ใช้บริการซึ่งเป็นผู้บริโภคได้ แต่ทั้งนี้จะต้องแก้ไขเพิ่มเติมวัตถุประสงค์ของกองทุนดังกล่าวตามมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2553 เสียก่อน จึงจะสามารถนำเงินกองทุนดังกล่าวมาใช้ในการเยียวยาความเสียหายของผู้ใช้บริการ ในกรณีประสบปัญหาจากการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ เพื่อให้ความคุ้มครองผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่มีกระบวนการเบ็ดเสร็จอยู่ในหน่วยงานเดียว โดยไม่ต้องนำคดีขึ้นสู่ศาลยุติธรรมเพื่อเรียกค่าเสียหายอีกแต่อย่างใด

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคโทรศัพท์เคลื่อนที่ ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ปัญหาการกำหนดระยะเวลาในกระบวนการพิจารณาเรื่องร้องเรียน

ผู้ศึกษาจึงเสนอว่า ควรแก้ไขข้อ 22 วรรคสอง ของประกาศ กทช. เรื่อง มาตรฐานของสัญญาให้บริการโทรคมนาคม พ.ศ. 2549 เป็นกำหนดว่า “ผู้ให้บริการมีหน้าที่ต้องพิสูจน์ข้อเท็จจริงเพื่อยืนยันความถูกต้องของการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมและค่าบริการดังกล่าว และต้องแจ้งข้อมูลตามวรรคหนึ่งให้ผู้ใช้บริการทราบโดยเร็ว แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้ให้บริการมีคำขอตามวรรคหนึ่ง หากผู้ให้บริการไม่ดำเนินการภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้ถือว่าผู้ให้บริการนั้นสิ้นสิทธิในการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมหรือค่าบริการในจำนวนที่ผู้ให้บริการได้โต้แย้งนั้น”

ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรา 46 แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 ที่บัญญัติกำหนดระยะเวลาให้คณะกรรมการพิจารณาเรื่องร้องเรียนให้แล้วเสร็จภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือร้องเรียน

2. ปัญหาการอุทธรณ์ผลคำวินิจฉัยของผู้ให้บริการ

ผู้ศึกษาเห็นว่า ในส่วนของคำวินิจฉัยตามมติที่ประชุม กสทช. นั้น เนื่องจากยังไม่มีสถานะผูกพันกับผู้ให้บริการ จึงเห็นควรเสนอแนะให้เพิ่มเติมในกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการรับและพิจารณาเรื่องร้องเรียนว่า ในส่วนของคำวินิจฉัยตามมติที่ประชุม กสทช. สามารถให้สิทธิกับผู้ให้บริการในการเลือกที่จะผูกพันกับคำวินิจฉัยดังกล่าวหรือไม่ ถ้าเลือกที่จะผูกพันกับคำวินิจฉัยมีผลเท่ากับผู้ใช้บริการพึงพอใจในคำวินิจฉัยนั้น คำวินิจฉัยเป็นเด็ดขาด ถ้าผู้ให้บริการเลือกที่จะไม่ผูกพันกับคำวินิจฉัยก็สามารถนำคดีไปฟ้องศาลได้ต่อไป หรือเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการอุทธรณ์โต้แย้งคำวินิจฉัยตามมติที่ประชุม กสทช. ของผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ โดยให้ผู้ให้บริการสามารถอุทธรณ์โต้แย้งคำวินิจฉัยดังกล่าว เพื่อให้ผู้ใช้บริการจะได้ไม่ต้องนำคดีขึ้นสู่ศาลเพื่อระงับข้อพิพาท ซึ่งทำให้ผู้ใช้บริการเสียเวลาและค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก

ผู้ศึกษาจึงเสนอว่า ควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการอุทธรณ์โต้แย้งคำวินิจฉัยตามมติที่ประชุม กสทช. ของผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ตามพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 ในหมวด 9 การบังคับทางปกครอง เป็น มาตรา 65/1 โดยกำหนดว่า “เมื่อคณะกรรมการมีคำวินิจฉัยเรื่องร้องเรียนแล้ว ให้สำนักงานมีหนังสือแจ้งให้ผู้ร้องเรียนทราบ ผู้ร้องเรียนมีสิทธิเลือกที่จะผูกพันกับคำวินิจฉัยหรือไม่ก็ได้ หากผู้ร้องเรียนเลือกที่จะผูกพันกับคำวินิจฉัยมีผลเท่ากับผู้ร้องเรียนพึงพอใจในคำวินิจฉัยนั้น ถือว่าคำวินิจฉัยนั้นเป็นเด็ดขาด แต่ถ้าผู้ร้องเรียนไม่พอใจในคำวินิจฉัยดังกล่าวหรือเลือกที่จะไม่ผูกพันกับคำวินิจฉัยนั้น ให้มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยดังกล่าว”

3. ปัญหาการเยียวยาความเสียหายของผู้ใช้บริการ

ผู้ศึกษาจึงเสนอว่า ควรแก้ไขเพิ่มเติมวัตถุประสงค์ของกองทุนวิจัยและพัฒนากิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม เพื่อประโยชน์สาธารณะตามมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2553 โดยกำหนดเพิ่มเติมในมาตรา 52 (4) ว่า “... และให้ กสทช. สามารถนำเงินจากกองทุนมาใช้ในการเยียวยาความเสียหายต่อผู้บริโภคด้านกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมได้”

ข้อเสนอแนะอีกประการหนึ่งในเรื่องนี้ คือ ควรจะมีการจัดตั้งหน่วยงานรับเรื่องร้องเรียนขึ้นใหม่ ในลักษณะเดียวกับประเทศอังกฤษและประเทศออสเตรเลีย ในลักษณะผู้ตรวจการภาคเอกชน (Ombudsman) หน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นใหม่ ต้องไม่มีสถานะเป็นหน่วยงานของรัฐ และมีการกำหนดให้ผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่และผู้ให้บริการโทรคมนาคมอื่นๆ ต้องเข้าเป็นสมาชิกในหน่วยงานดังกล่าว มีการกำหนดหลักเกณฑ์ร่วมกัน และยอมรับในคำวินิจฉัยตัดสินของหน่วยงานนั้น เพื่อให้หน่วยงานนี้จะได้เยียวยาความเสียหายแก่ผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ได้โดยตรง โดยผู้ใช้บริการไม่ต้องนำคดีขึ้นสู่ศาลเพื่อเป็นการคุ้มครองผู้ใช้บริการอีกประการหนึ่งด้วย

เอกสารอ้างอิง

- วิญญู วรรณัญญ. องค์การของรัฐที่เป็นอิสระ. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.), 2538.
- สุขุม สุขนิคย์. คำอธิบายกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์, วรพจน์ วงศ์กิจรุ่งเรือง และเทียนสว่าง ชรรณวณิช. การศึกษาการจตุรปกครองคุ้มครองผู้บริโภคด้านกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม. กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2554.
- ปิตุภูมิ นิตยานันตะ. “มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภคในกิจการโทรคมนาคม: มาตรการป้องกันการถูกละเมิดสิทธิ.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2553.
- สราวุธ บัญเลิศกุล. “มาตรการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสัญญาใช้บริการโทรคมนาคม: ศึกษากรณีสัญญาใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2550.